

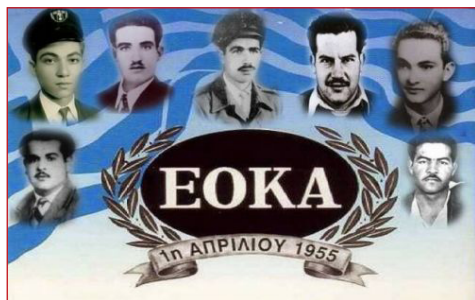

■ Οἱ Ἀγωνιστὲς τοῦ 1821 καὶ τοῦ 1955

ΕΤΟΣ Ε.Ο.Κ.Α.

Μνημονεύοντας Ἀθανάσιο Διᾶκο καὶ Γρηγόρη Αὔξεντιού*

Λιανόουμε τὸ πρῶτο μετὰ ἀπὸ τὰ 50 δίσεκτα χρόνια πού μεσολάβησαν ἀπὸ τὴν Τουρκικὴ εἰσβολή, τὴν κατοχὴ τῆς μισῆς μας Πατρίδας (1974), καὶ βιώνουμε τὴν ἀμείωτη ἀπειλὴ ὀλοκλήρωτικῆς κατάληψης καὶ τουρκοποίησης τῆς Κύπρου.

Σιμώνει σὲ λίγες ἐβδομάδες, ἡ ἐνδοξότερη ἴσως ἐπέτειός μας.

Τὴν 1η Ἀπριλίου τοῦ 1955 (πρὶν ἀπὸ 70 ἀκριβῶς χρόνια) ξεκίνησε ὁ μοναδικός, Ἐθνικοαπελευθερωτικὸς Ἀγώνας τῆς ΕΟΚΑ, γιὰ τὴν ἀποτίναξη τοῦ Ἀγγλικοῦ ζυγοῦ καὶ τὴν Ἑνωσι μετὴν Μητέρα Ἑλλάδα.

Μία ἐβδομάδα τὴν χωρίζει ἀπὸ τὴν 25η Μαρτίου τοῦ 1821, πού ξεκίνησε ἡ εὐλογημένη Ἐπανάσταση κατὰ τῆς τουρκικῆς τυραννίας καὶ ὀδήγησε στὴν ἐλευθερία καὶ τὴν δημιουργία τοῦ σύγχρονου ἑλληνικοῦ κράτους.

Ἡ σημειολογία τῆς ἀνοιξης, πού στὸ χάραγμά της ξεπήδησαν οἱ φλόγες τῆς λευτεριάς, εἶναι ταυτόσημη, παρὰ τὴν ἀνεπιτυχὴ ἔκβαση τοῦ κυπριακοῦ ξεσηκωμοῦ.

Ἀπὸ τὴν μία εἶναι τὸ ζῦπνημα τῆς φύσης ἀπὸ τὴν παγωνιά τοῦ χειμῶνα, μὲ τὶς μυρωδιές, τὰ ἀρώματα, τὰ ἄνθη καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη ἢ ἀνάσταση τῆς ἐλευθερίας ἀπὸ τὸ σκοτάδι τῆς σκλαβιάς.

Ἀλλά, ὅπως τὰ λουλούδια καὶ τὰ δένδρα θέλουν πότισμα γιὰ νὰ καρποφορήσουν, ἔτσι καὶ τὸ δέντρο τῆς λευτεριάς θέλει αἷμα πού τὸ

ἔδωσαν ἀπλόχερα οἱ Ἀγωνιστὲς τοῦ 1821 καὶ τοῦ 1955.

Ὅλοι ὅσοι πολέμησαν καὶ ἔδωσαν τὴν ζωὴ τους, ἀξίζει νὰ μνημονεῦνται ἰσότιμα καὶ μὲ τὸν ἴδιο σεβασμό.

* * *

Ἔρχονται ὁμως αὐτόματα στὸ μυαλὸ δύο φυσιογνωμίες ποὺ ἡ θυσία τους συνέπεσε μὲ τὴν ἄνοιξη.

Ὁ Ἀθανάσιος Διάκος, ποὺ ἡ λαϊκὴ μοῦσα ἔβαλε στὸ στόμα του τὸ «**Γιὰ δὲς καιρὸ ποὺ διάλεξε ὁ Χάρος νὰ μὲ πάρει, τώρα π' ἀνθίζουν τὰ κλαριὰ καὶ βγάζει ἡ γῆ χορτάρη**».

Καὶ ὁ σύγχρονος συνεχιστὴς του, ὁ Γρηγόρης Αὐξεντίου, ποὺ αὐτοβούλως ἔγινε ὀλοκαύτωμα, πολεμώντας μὲ πολυάριθμους Ἄγγλους στρατιώτες, ἀφοῦ διέταξε τοὺς συντρόφους του νὰ παραδοθοῦν, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ συνεχίσουν τὸν Ἀγῶνα.

Ἦταν τότε, στὶς 3 τοῦ Μάρτη ἢ Καθαρὰ Δευτέρα τὸ 1957.

Ἐκείνη τὴν χρονιὰ ἡ Κύπρος δὲν ξεφάντωσε στὶς παραλίες, τὰ βουνὰ καὶ τὰ χωράφια, γιορτάζοντάς την.

Τὰ πετάσια (οἱ χαρταετοὶ) ἔμειναν στὸ ἔδαφος, γιὰτὶ ὅλη ἡ Κύπρος γονατιστὴ ἀγνάντευε τὴν γελαστὴ μορφή τοῦ Γρηγόρη, μὲ τὸ κενὸ ἀνάμεσα στὰ μπροστινά του δόντια καὶ τὸ πηλήκιο τοῦ Ἑλληνα ἀξιωματικοῦ, ἀγκαλιασμένη ἀπὸ τὶς φλόγες στὸ κρησφύγετο τοῦ Μάχαιρα, νὰ ὑψώνεται στὰ οὐράνια.

Οἱ θυσίες τῶν ἡρώων μας δὲν ἀξιοποιήθηκαν. Οἱ μεθοδεύσεις τῶν ἠθικὰ κατατροπωμένων Ἀγγλων, ἀλλὰ σταθερῶν ὑπέρμαχων τοῦ «δαίρει καὶ βασίλευε», οἱ δικές μας ἀδυναμίες καὶ διχόνοιες, ἀλλὰ κυρίως τὸ ἀφυπνισθὲν ὀθωμανικὸ τέρας, μᾶς ὀδήγησαν ἀπὸ τὸν θρίαμβο στὴν καταστροφή καὶ τὸν ὄλεθρο.

Ὁ χρόνος ἐργάζεται εἰς βάρος μας, ἀλλὰ κυρίως μᾶς ἀποδυναμώνει ἡ ἔκπτωση ἀπὸ τὶς πατρογονικές μας ἀξίες καὶ τὶς παραδόσεις.

* * *

Ἡ ἐπέτειος τῆς 1ης Ἀπριλίου, εἰδικὰ φέτος, προσφέρεται γιὰ μίαν καθολικὴ ἀναγέννηση καὶ ἀναβάπτιση.

Ἄς γίνεῖ, μὲ πρωτοβουλία τῶν Ἀρχῶν, τὸ 2025 ἔτος Ε.Ο.Κ.Α. Νὰ θυμηθοῦμε τὸ ἦθος, τὸ πνεῦμα, τὸν ἐνθουσιασμό καὶ τὴν ἀγωνιστικότητα τοῦ Λαοῦ μὲ τὸ παράδειγμα τῶν ἀδελφωμένων ἡγετῶν μας, ποὺ ἔγραψαν τὶς χρυσὲς ἐκεῖνες σελίδες τῆς Ἱστορίας μας.

Συντρέχουν πολλοὶ λόγοι γιὰ νὰ γίνεῖ αὐτό. Ἐνας πολὺ σημαντικὸς εἶναι πὼς ἔχουν μείνει πιά πολὺ λίγοι ποὺ ἔζησαν ἐκείνη τὶς μέρες καὶ μποροῦν νὰ μεταφέρουν στὴ νέα γενιὰ τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς...

□

(*) Ἐφημ. «Ἐστία», 10.3.2025 σελ. 1 καὶ 3. • Τοῦ Δρος Νίκου Ἑρρ. Ἰωάννου, Καρδιολόγου. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.